ŠVENČIAUSIOS JĖZAUS ŠIRDIES

INTRONIZACIJA

PARAŠĖ

Kun. J. Vaitkevičius, D. D., M. I. C.

MARIJONŲ VIENUOLIJOS LEIDINYS

„Draugas," Pub. Co., 2334 S. Oakley Ave.
CHICAGO, ILLINOIS
1929.

NIHIL OBSTAT

Sac. F. Kudirka, M. I. C.

Censor librorum

IMPRIMATUR

† Georgius G. Cardinal Mundelein,

Archiepiscopus Chicagiensis

Martii 2, 1929.

Šv. Tėvo Benedikto XV laiškas.

Brangiam Mūs sūnui Matheo Crawley-Boevey Švenčiausiųjų Jėzaus ir Marijos Širdžių Kongregacijos kunigui.

Brangus Sūnau, pasveikinimas ir apaštališkas palaiminimas.

Atsidėję perskaitėme Tavo laišką kartu su lydinčiais dokumentais. Iš jų Mes sužinojome su kokiu uolumu ir veiklumu daugelį jau metų dirbi katalikiškų šeimų Viešpaties Jėzaus Širdžiai paaukojimo darbą tokiu būdu, kad rūpinies, kad jo paveikslas būtų išstatytas garbingiausioje namų vietoje ir tuom liudytų, jogei Jėzus Kristus, mūsų Viešpats, tarsi ant kokio

trono sėdėdamas, karaliauja katalikiškuose namuose.

Jau Mūsų pranokėjas laimingos atminties Leonas XIII yra paaukojęs visą žmonių giminę tai dieviškajai Širdžiai, žinoma yra jo garsi tuo reikalu enciklika: *Annum Sacrum.*

Tačiau po šio kolektyvio paaukojimo visgi nebus be naudos pamaldumas, kuris liečia kiekvieną šeimą skyrium: juo labiau, kad jis atitinka dievobaimingą to šv. Tėvo sumanymą ir gali prisidėti tik prie jo palaikymo.

Visa, kas liečia kiekvieną iš mūsų skyrium, labiau mums tai rūpi, negu bendri visų reikalai. Todel Mes džiaugiamės tąja mintimi, jogei Tavo darbai atnešė gausių vaisių tuo žvilgsniu ir Mes Tave skatiname ištverti pradėtoje apaštalystėje.

Ištikrųjų nėra tinkamesnio daikto

šiems laikams, kaip Tavo užmanymas. Pagadinti privačiame ir viešame gyvenime dorovės jausmus, bažnyčios pagimdytus ir išaugintus ir, užtrinus visus krikščioniškosios išminties ir padorumo pėdsakus, privesti žmonių visuomenę prie apverktinos pagoniškos pasaulėžiūros, štai apie ką daugelis, deja, žmonių svajoja. Duotų Dievas, kad tos svajonės pasiliktų be sėkmių! Bet į ką labiausia piktųjų kirčiai taikomi — tai naminė visuomenė. Kadangi ji turi savyje, kaip kokiam branduoly, civilės visuomenės dėsnius, todel jie gerai mato, kad bendrosios visuomenės atmainos, arba geriau sakant išardymas, kurio jie siekia, būtinai paseks šeimos sugriuvimą, kaip tik bus išardyti jos pamatai.

Štai kodel yra balsuojama už divorsų įvedimą, kad išjudinus moterys-

tės pastovumą; o verčiant jaunuomenę lankyti valdiškas mokslo įstaigas, labai dažnai taip atitolusias nuo tikybos, einama svarbiausiuose klausimuose prie tėvų autoriteto panaikinimo; platinant begėdišką gudrumą patenkint savo geidulius ir kartu apgaudinėti gamtos įstatymus, pagedimu užkrečiama žmonių giminės šaltinius ir sutersiama biauriausiais purvais moterystės gyvenimo šventumą.

Todel gerai darai, Brangus Sūnau, imdamas į savo rankas visuomenės reikalą, kad pirmiausia atgaivintumei ir išplatintumei krikščioniškąją dvasią naminės visuomenės vidury, uždegant Jėzaus Kristaus meilę šeimos širdy, kad toji meilė būtų kaipo šios pastarosios karalienė.

Taip darydamas, Tu klausai paties Viešpaties Jėzaus, kuris pažadėjo iš-

lieti savo malones ant tų namų, kuriuose Jo širdies paveikslas bus išstatytas ir pagerbtas.

Atiduoti mūsų maloningiausiajam Atpirkėjui šlovę ir kalbamąją garbę yra jau šventas ir išganingas darbas; tačiau ne čia viso dalyko svarba. Didelis yra reikalas pažinti Kristų; pažinti jo mokslą, jo gyvenimą, jo kančią, jo garbę: eiti paskui jį, tai nereiškia vadovautis paviršutiniais religiškumo jausmais, kurie lengvai sugraudina jautrias ir minkštas širdis, iššaukia lengvas ašaras, o palieka ydas nepaliestas; eiti paskui jį, tai, turėti gyvą ir tvirtą tikėjimą, kuris veikia kartu į dvasią ir širdį, kuris valdo ir tvarko elgesį. Tikroji priežastis, kurios dėliai Jėzus yra daugelio paniekintas ir mažai mylimas didelio skaičiaus kitų yra ta, kad jis nėra žinomas pir-

miesiems ir neužtektinai žinomas antriesiems. Nesiliauk tad, Brangus Sūnau, daręs pastangų ir apaštalavęs, kad sukeltumei katalikiškų šeimų viduje Švenčiausios Jėzaus Širdies meilės liepsnas; bet pirm visako pasistengki, ir tai yra Mūsų pageidavimas, kad toji meilė augtų namuose, kuriuos aplankysi, iki didžiausiam ir aukščiausiam laipsniui, iki Jėzaus Kristaus pažinimo, iki jo tiesos ir jo įstatymų supratimo, kurį jis pats atnešė.

O Mes iš savo pusės, prisidėdami šiame reikale paskatinimu prie bendro dievotumo, pageidaujame, kad visos malonės, kurias yra suteikęs 1913 metais Mūsų pranokėjas šventos atminties Pius X savo popiežišku duosnumu Chili valstijos vyskupams prašant to krašto šeimoms, kurios pasiaukoja Švenčiausiajai Širdžiai, būtų išplėstos

į visas viso katalikiško pasaulio šeimas.

Kaipo dangiškų turtų užtikrinimą ir Mūsų tėviško palankumo ženklą, priimk, Brangus Sūnau, apaštališką palaiminimą, kurį Mes Tau suteikiame visa širdimi.

Duota Romoje prie šv. Petro 27 balandžio 1915 metais.

Mūsų gi viešpatavimo metais pirmais.

Benediktas XV Popiežius.

SKYRIUS I.

Viešpaties Jėzaus Širdies garbinimas.

Viešpats Jėzus yra Dievas ir žmogus. Jisai turi dievišką ir žmogišką prigimtį, nes kitaip negalėtų vadintis Dievas ir žmogus. Toji žmogiška prigimtis susivienijo su dieviškąja, tarpininkaujant dieviškam asmeniui. Žmogiškoje prigimtyje žmogiško asmens vietą užėmė antrasai Švenčiausios Trejybės dieviškas asmuo, Dievo Sūnus. Tuo būdu Kristus vienijo abi prigimtis savo dieviškame asmenyje. Kadangi visus žmogiško vieneto darbus reikia priskaityti jo asmeniui, juk ne plunksną pav. giriame, kuria tapo parašyta knyga, o žmogų, kuris valdė tą plunks-

ną, todel ir Kristuje visus jo darbus reikia priskaityti dieviškam jo asmeniui. Kristus pav. kalbėjo, tai Dievas kalbėjo, Kristus kentėjo, gimė ir mirė, tai Dievas kentėjo, gimė ir mirė.

Jeigu dabar paklausime, o kaip reikia garbinti žmogišką prigimtį Kristuje? Turime nuosekliai atsakyt, lygiai taip, kaip jo asmenį, nes pav. bučiuodami keno ranką, gerbiame ne ranką, o asmenį, kuris valdo tą ranką. Kristuje yra vienas dieviškas asmuo, kuriam priklauso dieviškoji pagarba, dieviškoji tat pagarba priklauso ir jo žmogiškai prigimčiai. Žmogiškoji prigimtis susideda iš dviejų dalių: kūno ir dūšios, todel ir Kristaus kūnui ir dūšiai priklauso dieviškoji pagarba. Nuo seniausių laikų Kristaus kūnas buvo dieviškai garbinamas Švenčiausiame Sakramente, tačiau ypatinga

Dievo Kūno šventė buvo įvesta tiktai 13 šimtmetyje.

Laikui bėgant tikinčiųjų tarpe pradėjo reikštis dievotumas prie atskirų Kristaus kūno dalių, tų būtent, kurios ypatingai nukentėjo mūsų išganymo darbe ir kurios reiškė kartu kokią nors Kristaus geradarystę mums. Pradėta garbint jo brangiausias kraujas, jo žaizdos, jo švenčiausia širdis.

Kraujas reiškia gyvybę; išlieti kraują, reiškia atiduoti savo gyvybę. Pirmieji krikščionys šventu laikė kentėtojų kraują, jo lašus stropiai rinko, nes tas kraujas buvo už Kristų pralietas. Juo labiau mes turime branginti Kristaus kraują, kuris buvo išlietas už mus.

Žaizdos reiškia kentėjimus, žaizdų garbinimas reiškia kentėjimų pagerbimas. Ar neprivalome gerbti jo kentėji-

mus, kurie buvo taip dideli, kad galėjo užmokėti be galo didelę žmonijos skolą?

Širdis reiškia meilę ir tai visose tautose ir visose kalbose. Širdies garbinimas, tai Viešpaties Jėzaus meilės mums garbinimas. Ar nereikia mums pagerbti tą meilę, už kurią didesnės nieks neturėjo ir nieks neparodė, o kuri susilaukė taip mažai dėkingumo iš žmonių pusės.

Kuomet pradėjo reikštis dievotumas prie Viešpaties Jėzaus Širdies, Bažnyčia, atsargumo dėliai, nesiskubino su patvirtinimu, bet tyrė, kokioje prasmėje tas dievotumas yra reiškiamas.

Jeigu būtų paaiškėję, kad Jėzaus Širdis yra garbinama, kaipo meilės pabūklas, arba organas, panašiai kaip akis matymo, ausis girdėjimo, Bažny-

čia nebūtų to dievotumo leidusi, nes širdis nėra meilės organas. Kuomet gi paaiškėjo, kad širdis čionai yra vartojama kaipo meilės ženklas, simbolis, toje pačioje prasmėje, kaip kad kalboje sakome gera širdis, jautri, gailestinga širdis, — tuomet Bažnyčia patvirtino tą dievotumą, kuris kaipo koks gaisras apėmė visą katalikišką pasaulį.

Prie to dievotumo išplatinimo prisidėjo ypatingai šv. Margarita-Maria, Alacoque 1647—1690. Vizičių vienuolyno Paray le Monial Seselė, gyvenanti Prancuzijoje 17 šimtmetyje.

Jos nepaprastas pamaldumas prie Viešpaties Jėzaus Širdies susilaukė paties Viešpaties Jėzaus patvirtinimo ir gausiausių malonių pažadėjimo Jo Šv. Širdies garbintojams. Štai tie pažadėjimai:

1. Aš duosiu jiems visokių jų luomui reikalingų malonių.

2. *Aš atnešiu ramybę į jų šeimas.*

3. Aš paguosiu juos kentėjimuose.

4. Aš būsiu jiems tikra prieglauda gyvenant, o ypatingai mirštant.

5. Aš suteiksiu gausios palaimos visuose jų darbuose.

6. Nusidėjėliai ras mano Širdyje šaltinį ir beribį gailestingumo vandenyną.

7. Drungnos sielos pasidarys verdančios.

8. Karštos sielos trumpu laiku pakils aukšton tobulybėn.

9. *Aš palaiminsiu namams, kuriuose bus išstatytas ir gerbiamas mano Širdies paveikslas.*

10. Kunigams aš suteiksiu galybės sujudinti kiečiausias širdis.

11. Tų asmenų vardai, kurie pla-

tins šį pamaldumą, bus įrašyti į mano Širdį ir niekumet neištrinti.

12. Mano Širdies neišsekančiame gailestingume aš pažadu suteikti galutinos atgailos malonę visiems tiems, kurie priims šventą komuniją pirmą penktadienį per devynis mėnesius be pertraukos, kad jie nenumirtų mano nemalonėje, ar nepriėmę šv. Sakramentų, kad mano Širdyje rastų sau užtikrintą prieglaudą toje paskutinėje valandoje.

Šv. Margarita buvo naujokių vedėja savo vienuolyne. Naujokės, žinodamos jos pamaldumą prie Viešpaties Jėzaus Širdies, 20 liepos 1685 vardinių savo vedėjos dieną suruošė "surprise'ą," išstatydamos iškilmingai Jėzaus Širdies paveikslą. Buvo tai pirmoji naujos mados intronizacija.

Pagalios 11 birželio 1899 metais po-

piežiaus Leono XIII įsakymu visa žmonių giminė iškilmingai tapo paaukota Viešpaties Jėzaus Širdžiai.

To paaukojimo mintis yra išėjusi iš Gerojo Piemens Seselių vienuolijos Oporto Portugalijoje. Viešpats Jėzus apsireiškė vienai dievobaimingai Seselei Marijai nuo dieviškosios Širdies iš familijos Droste-zu-Vischering ir pareikalavo pranešti šv. Tėvui Leonui XIII, kad visą žmonių giminę paaukotų jo Švenčiausiajai Širdžiai. Ilgai neišdrįso tai padaryti nužeminta Seselė, bet pakartotinai gavus Viešpaties Jėzaus įsakymą, pagalios išpildė jį.

Švenčiausios Širdies garbinimas intronizacijos būdu šeimose prasidėjo 1907 metais. Darbą tą pradėjo kunigas Mathe'o Crayley-Boewey, Šv. Jėzaus ir Marijos Širdžių Kongregacijos kunigas Pietų Amerikoje, Chili valstijoje.

Vyskupai, matydami gražias to pamaldumo sekmes, pasirūpino gauti šv. Tėvo patvirtinimą. Patvirtinimas įvyko 24 liepos 1913 metais.

Ūmu laiku tas pamaldumas išsiplatino po visą katalikišką pasaulį ir šiandien nėra jau krašto, kuriame intronizacija būtų nežinoma.

Popiežius Benediktas XV išplėtė atlaidus, Pijaus X-ojo Chili valstijos šeimoms suteiktus, į visą pasaulį.

SKYRIUS II.

INTRONIZACIJA.

Kas yra intronizacija?

Tronas, arba sostas yra tai tam tikroje ir garbingoje vietoje pastatytas ir papuoštas krėslas, kuris ženklina aukščiausią valdžią to asmens, kuris jame atsisėda teisėtu būdu.

Šv. Jono apreiškimas piešia mums Dievą sėdintį soste ir apsuptą nesuskaitoma šventųjų ir angelų minia: "Tuojau aš buvau dvasios pagavime: štai danguje stovėjo sostas ir soste sėdintis. Sėdintysis išvaizda buvo panašus į jaspio ir sardijaus akmenį. Nuo sosto ėjo žaibai, balsai ir griausmai; ties sostu degė septyni švyturiai; tos

yra septynios Dievo dvasios. Apr. 4. 2, 3.

Ant žemės yra žinomi popiežių, vyskupų, karalių ir ciesorių sostai, o visi jie reiškia aukščiausią valdžią savo srityje ir savo rubežiuose.

Prezidentai, gubernatoriai neturi sostų, nes jų valdžios yra laikinai jiems žmonių pavestos, laikui pasibaigus jie turi duoti apyskaitą žmonėms, kurie juos pastatė ir užleisti kitiems vietą. Tronas arba sostas reiškia tad valdžios pastovumą ir jos tvirtą sąryšį su tuo asmeniu, kuris atsisėda ant sosto.

Valdžios gavimą ir apėmimą ženklinama visuomet atsisėdimu ant sosto arba trono, todel apėmimo sosto iškilmės ir tapo pavadintos intronizacija.

Tačiau karalių ir ciesorių intronizacijos yra kitokios rūšies, negu Kristaus intronizacija.

Karalių intronizacijos reiškia jų valdžios apėmimą, reiškia jų valdžios pradžią, kadangi Kristus yra gavęs valdžią ne nuo žmonių, bet nuo savo dangiškojo Tėvo, todel ne nuo žmonių priklauso rinkti jį į karalius arba ne, suteikti jam karališką valdžią arba jam ją atimti, vainikuoti ir intronizuoti jį; arba šalinti nuo sosto. Ar žmonės nori, ar nenori geruoju, ar piktuoju Kristus buvo ir bus visos žmonių giminės karalius. Žydai labai nenorėjo, kad ant kryžiaus būtų parašyta Jėzus Nazarietis Žydų Karalius, protestavo prieš tą parašą pas Pilotą, tačiau tie protestai nieko nepadėjo, Pilotas nenusileido, parašas liko nepakeistas, — jis ženklino ir ženklins, skelbė ir skelbs visam pasauliui, kad Kristus yra karalius.

Kuomet Kristus papenėjo tyruose

daugelio tūkstančių minią duona ir žuvimi, minia iš džiaugsmo ir dėkingumo sujudo ir norėjo jį pagrobti ir pastatyti karalium. Kristus pasislėpė, nes jis nenorėjo būti žmonių rinktas karalius, nenorėjo steigti karalystės, panašios į šio pasaulio karalystes, nes jis jau buvo karalius, tačiau ne šio pasaulio ir ne žmonių, bet Dievo pastatytas.

Ką tad reiškia Kristaus intronizacija?

Tai reiškia, kad mes nusilenkiame prieš Jį, kaipo prieš savo karalių, kad mes prisipažįstame esą Jo pavaldiniai, mes pasižadame įgyvendinti Jo įsakymus, išreiškiame Jam savo meilę ir pagarbą.

Karalystės gyventojas, kabindamas ant sienos savo karaliaus atvaizdą, ne-

mano visiškai tuom suteikti savo karaliui valdžią ant savęs ir savo namų, nes toji valdžia nepriklauso visiškai nuo gerų norų gyventojo, bet nori pareikšti savo ištikimybę, savo pagarbą ir meilę. Tais, o ne kitais, tikslais būna iškabinami karalių atvaizdai jų pavaldinių namuose.

Kristus nesidavė karalium renkamas, tačiau jis nesišalino, kuomet toji minia pasitiko jį žengiantį į Jerozolimą Palminėje dienoje, kuomet atidavė jam pagarbą ir iškilmingai lydėjo, kaipo karalių šaukdama: "Palaimintas karalius, kurs ateina Viešpaties vardu! Ramybė danguje ir garbė aukštybėje!" Luk. 19, 38. Vieni kirto medžių šakas ir klojo ant kelio, kiti tiesė savo drabužius po asilo kojų, ant kurio sėdėjo Išganytojas, žydų karalius.

Toji pati mintis, kuria vedini žy-

dai pasitiko savo karalių, privalo ir mums vadovauti intronizacijos iškilmėse; mes panašiai privalome pasitikti savo karalių, įvesti jį į savo namus į savo šeimas ir pareikšti jam ištikimybę, pagarbą ir meilę. Kristaus iškilmingas pasitikimas buvo tarsi pirmoji intronizacija su tuo tik skirtumu, kad žydai turėjo laimės daryti tas iškilmes su pačiu Kristum, mums tenka tai padaryti vien su jo paveikslu.

Kokios yra pareigos gero ir ištikimo karaliaus pavaldinio?

Darydami savo namuose, ar šeimose intronizaciją, mes pareiškiame norį būti geri ir ištikimi Kristaus karaliaus pavaldiniai. Ką tad turime daryt, kad mes ištikrųjų toki ir būtumėm?

Karaliai turi tikslo valdyti žmones

taip, kad būtų gera ne karaliams pirmoje eilėje, bet žmonėms, kad žmonės jų valdžioje esantieji turėtų apščiai visako, kas yra reikalinga žmogaus gyvenimui. Žmogus turi kūną ir dūšią, todel ir žmogaus reikalai dalinasi į kūno ir dūšios reikalus. Kūno reikalus aprūpina šio pasaulio karaliai. Jie daro pastangų, kad žmonėms nepritrūktų nei duonos, nei pastogės, nei drabužių, bet jie negali aprūpinti žmogaus dūšios reikalų. Šiais pastaraisiais rūpintis atėjo dangiškasis karalius Viešpats Jėzus.

Šios žemės karaliai ne visuomet pasiekia savo tikslus, nes arba suklysta, arba neturi užtektinai jėgų savo sumanymams įvykinti, todėl dažnai atsitinka, kad nepaisant visų karališkų pastangų, žmonėms ima trūkti vieno, ar kito dalyko.

To negalima pasakyti apie dangiškosios karalystės valdovą; netrūksta jam nė išminties, nė galybės suteikti žmonėms dvasiškų turtų. Jeigu-gi kas atsiduria dvasiškam varge, tai jau ne dangiškojo karaliaus kaltė, bet paties žmogaus, kuris atsisako naudotis tos karalystės turtais, kurios piliečiu tapo per šventąjį krikštą.

Šio pasaulio valdovai verste verčia savo pavaldinius pildyti jų valią, o neklusnius baudžia liuosybės atėmimu. Nieko panašaus nedaro dangiškas valdovas; jis nori, kad žmonės pildytų jo valią neverčiami. Todel jis šaukia, ragina, nurodo, kur galima surasti savo sieloms ramybės, bet griežtumo nevartoja. "Paskutinėje didžiojoje švenčių dienoje Jėzus stovėjo ir šaukė: Jei kas trokšta, teateinie pas mane ir tegul geria" (Jono 7, 37).

Pirmoji tad ir pagrindinė kiekvieno žmogaus pareiga, kad liuosa valia pasiduotų Kristaus vadovybei savo dūšios reikaluose.

Koki yra tie dūšios reikalai?

Kiekvieno žmogaus dūšiai reikalingi yra septyni dalykai, kuriuos gali surasti tik pasiduodant Kristaus vadovybei.

1. Tiesa. 2. Gyvybė. 3. Šventumas arba tobulumas. 4. Dievo malonė. 5. Teisingumas. 6. Meilė. 7. Ramybė.

Šias Kristaus karalystės ypatybes Bažnyčia išvardina prefacijoje Kristaus karaliaus šventei.

1. Tiesa.

Nieks negali abejoti, kad kiekvienam žmogui yra reikalinga tiesa. Jeigu pažvelgsime į civilizuoto pasaulio išlaidas apšvietos reikalams, be didelių aiškinimų suprasime tos tiesos reikalingumą, bet kartu ir jos brangumą, tiesa nepigiai atseina. Jungtinės Valstijos kas metai išleidžia apie keturis milijonus dolerių meteorologinių stočių palaikymui, kad iš jų darbuotės sužinotų, koks bus oras porą dienų ankščiau, jeigu ruošiasi audra, kad nors kiek ankščiau ją pramatytų ir tinkamai pasiruoštų ją pasitikt.

Tačiau visos visų viso pasaulio mokslo įstaigų surastos tiesos negali lygintis su tomis, kurios liečia žmogaus asmenį, kurios pasako kas yra žmogus,

kokia jo ateitis, kas laukia jį po mirčiai ir kaip jis turi ruoštis pasitikti amžinastį.

Pirmųjų tiesų nežinodamas, žmogus gali turėti ne taip patogų gyvenimą, gali išstatyti pavojui savo gyvybę, arba netekti jos visai; bet, nežinodamas antrųjų, gali padaryti sau skriaudą, kuri nesibaigia niekados, gali netekti amžinos gyvybės. Tiesa yra tos rūšies gaivalas, kad ji nesitraukia žmogui iš kelio, bet triuškina jį, jeigu žmogus nepasiruošęs norės ją pasitikt, lygiai kaip traukinys triuškina neatsargų keleivį, kurį pagauna po savo ratais.

Kur jų galima pasisemt? Tiesų, liečiančių mūsų amžinastį negalima pasisemti nei teleskopo, nei mikroskopo pagalba, negalima surasti nei kemijos laboratorijoje, nei keliaujant aplinkui pasaulį, nei skaitant bedieviškus laik-

raščius ir knygas. Gausiai, neklaidingai ir dovanai jas teikia tik tiesos karalius. Todel padarę savo namuose jo intronizaciją, turime stengtis visa širdimi pažinti jį, jo atneštąją tiesą, jo įstatymus, turime pašalinti visus bedievybės šaltinius, visus bedieviškus laikraščius ir knygas, o semti išganingą tiesą iš tikro, nesudrumsto šaltinio.

Intronizaciją padaręs taip darysiu, taip man Dieve padėk!

2. Gyvybē.

Kristus yra visokios gyvybės šaltinis ir karalius. Kiekviena žolelė, kiekvienas vabalėlis turi pradžią iš jo. "Visa per jį padaryta, ir be jo nepadaryta nieko iš to, kas padaryta. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa." Jono 1. 3, 4. Bet už visa ką labiausia jis yra dangiškosios gyvybės karalius, jis yra pati gyvybė, kuri yra mums apsireiškusi. "Aš esmi kelias, tiesa ir gyvybė." (Jono 15. 6.) Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelės. Kas pasilieka manyje, ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be manęs jūs nieko negalite padaryt." (Jono 15, 5.) "Skelbiame jums amžinąją gyvybę, kuri pas Tėvą ir mums pasirodė." (I Jono 1. 2.).

Visa žmonių giminė labai brangina gyvastį ir stengiasi ją palaikyt visokiais būdais, moka didelius pinigus gydytojams už patarimus ir vaistininkams už vaistus, tačiau dažnai užmiršta visokios gyvybės šaltinį ir karalių, užmiršta Jėzų Kristų, nes labai klaidingai mano, kad toji dangiškoji gyvybė neturi nieko bendro su šia žemiškąja gyvybe ir negali nieko jai pagelbėti.

Tikėjimas mums sako, kad mirtis ir visos ligos yra atsiradusios ant žemės iš nuodėmės. Panaikinkime nuodėmę, o panaikinsime mirtį, panaikinsime ligas ir visa tai, kas naikina gyvybę.

Giliau pažinę žmonių nelaimes, ligas ir mirtį turėsime pripažinti, kad ir šiandien daugelis jų plaukia iš nuodėmės. Girtuoklis, paleistuvis naikina savo sveikatą, artina sau mirtį; vagis

ir galvažudys neša nelaimes kitiems, bet ir pats sau ruošia kalėjimą ir kartuves. O kiek ligų, kiek kitokių nelaimių plaukia iš įvairių nesusivaldymų! Panaikinkime šiandien nuodėmę, o tūkstančiai nelaimių prašvilps pro žmonių galvas; žmonės bus dikčiai sveikesni, linksmesni, geriau pavalgę ir apsirėdę, todel mūsų karalius ir ragina mus, sakydamas: "Nebūkite tat bailiai susirūpinę ir nesakykite: Ką valgysime, ar ką gersime, ar kuo apsidengsime? Nes visų tų dalykų labai ieško pagonys. Juk jūsų Tėvas žino, kad visa to jums reikia. Taigi, ieškokite visupirma Dievo karalystės ir jos teisybės, o visa tai bus jums pridėta." (Mato 6, 32-33.)

Padarę intronizaciją mes pasižadame daugiau rūpintis dūšios reikalais,

pasižadame ieškoti visupirma Dievo karalystės ir jos teisingumo.

3. Šventumas ir tobulybė.

Kiekvienam žmogui yra malonu, kuomet jį kas pagiria, o skaudu, kuomet peikia ir niekina. Kodel? Už tai, kad kiekvieno žmogaus širdy glūdi tobulybės troškimas. Visi brangina geras ypatybes, norėtų jas turėti, o nekenčia prastų ir pyksta už jų prikišimą.

Bet ne visi žmonės nusimano, kokios ypatybės yra girtinos ir pageidautinos, o kokios peiktinos ir vengtinos. Yra žmonių, kurie giriasi ir didžiuojasi savo piktais darbais, atsitinka, kad net valstybės ir tautos stato paminklus žmonėms abejotinos vertės, o kaip kada net piktadariams. Bolševikai Rusijoje pastatė paminklą Judui Iskarijo-

tui, Kristaus išdavėjui. Ypatingai tie nuomonių skirtumai pasireiškia karo metu. Viena pusė aukština savo karalius ir generolus iki padangių, kita šaukia jiems Dievo bausmės.

Kas žmogaus gyvenime yra gera, o kas bloga, kas sektina, o kas smerktina visa tai išreiškė Kristus savo mokslu ir gyvenimu. Trokšdami tad tobulybės privalome eiti Kristaus mūsų karaliaus pėdomis, laikyti už gera, ką jis laikė už gera, smerkti ir laikyti už bloga, ką jis smerkė ir laikė už bloga. Vienu žodžiu, doro gyvenimo privalome mokytis iš Kristaus, o ne iš pagedusio pasaulio, jo pažiūrų, jo madų, begėdiškų knygų, žurnalų ir krutamųjų nedorų paveikslų. Katalikų Bažnyčia yra įgaliota vesti žmones paskui Kristų ir jo mokslą skelbti. Privalome klausyti jos ir jos

pastatytų ganytojų kaip paties Kristaus.

Kadangi Katalikų Bažnyčios šventieji yra gerai pažinę Kristų ir jo pėdomis sekę, todel mes, norėdami arčiau susivienyti su Kristumi, privalome kreipti domės į šventųjų gyvenimą, juos branginti, jų užtarymo prašyti ir iš jų gyvenimo mokytis kaip reikia eiti paskui Kristų.

Intronizaciją padaręs taip elgsiuos, taip man Dieve padėk.

4. Malonē.

Mažas vaikelis nieko sau negali padaryti be motinėlės pagalbos, negali nei nusiprausti, nei apsirengti, nei pavalgyti, nei kitų savo troškimų patenkint. Vienas sau likęs, greitai nustotų gyvenęs. Dar blogesnėje padėty mes e-

same Dievo ir dangiškų turtų atžvilgiu. Mažas vaikelis, pats būdamas silpnas, vieną dalyką turi tvirtą, tai balsą, jis jam yra duotas, kad galėtų prisišaukti sau pagalbos. Mes nė to neturime. Jeigu meldžiamės, jeigu šaukiamės prie Dievo, tai tas šauksmas jau yra iš Dievo. Dievulis, norėdamas mums suteikti gera, judina mūsų širdį ir lūpas, skatina prie maldos, prie šauksmo, kad neprapultumėm savo bejėgystėje. Teisingai pasakė mums Kristus, kad be jo mes negalime nieko padaryt. Nepasakė, kad bus jums sunku kas padaryti, arba mažai ką padarysite, bet be manęs nieko, grynai nieko negalite padaryti.

Kaip dabar sau užtikrinti tą Dievo pagalbą? Visų Dievo malonių sandėlis ir valdytojas yra patsai Kristus. Jis yra užmokėjęs mūsų skolas pas Dievą,

jis yra mums ištarnavęs ir pelnęs visas malones, todel nėra malonės be Kristaus. „Nė vienas neateina pas Tėvą, kaip tik per mane.'' (Jono 14. 6.) Kristus vėl įsteigė šv. sakramentus, per kuriuos pasiketino dalinti žmonėms savo malones. Trokšdami tad Dievo malonių, pasirūpinkime eiti dažnai prie šventų sakramentų, juos branginti ir nesityčioti, nepašiepti tų, kurie eina dažnai prie tų Dievo malonių šaltinių.

Intronizaciją padaręs, branginsiu Dievo malones šventuose sakramentuose, taip man Dieve padėk.

5. Teisingumas.

Teisingumas yra dorybė, kuri verčia atiduoti kiekvienam kas jam priklauso. Kam priklauso užmokestis — užmokestį, kam turtas — turtą, kam

klusnybė — klusnybę, kam pagarba — pagarbą. Bet čionai ir susiduriame tuojau su didžiausiu tos dorybės sunkumu, būtent, kaip sužinoti, kas kam priklauso. Kas duoda, jam atrodo, kad jis labai daug duoda, o kas ima, jam atrodo, kad jis per mažai gauna. Pirkikas norėtų, kad viskas būtų pigu, pardavėjas, kad viskas būtų brangu, darbininkas skundžiasi mažai gaunąs už savo darbą, murma prieš turtuolius, kad anie išnaudoja jį, krauja sau turtus jo prakaitu, o darbdavys vėl aimanuoja darbininkai neuždirbą savo mokesties. Žodžiu, abiejų pusių sutaikymas ir patenkinimas pasidaro be galo sunkus, kuomet griežtai priešingi reikalavimai atsistoja vieni prieš kitus.

Valstybės turi teismus, kuriuose žmonės ieško teisingumo, bet ir teismai dažnai suklysta. Atsitinka, kad baudžia

nekaltus, o paliuosuoja nusikaltėlius ir piktadarius. Nevienas eina iš teismavietės dejuodamas, kad nesą teisybės ant žemės.

Kuomet žmogus nuskriaudžia žmogų, abu skubina į teismą su viltimi tenai užbaigti savo ginčą. Bet kuomet tauta nuskriaudžia tautą, valstybė valstybę, tuomet jau ne teismas sprendžia kas kaltas, bet ginklas, prasideda karas, o laimi visuomet stipresnis ir gudresnis, arba laimingesnis, bet ne tas, kuris turi teisybę. Labai dažnai atsitinka, kad galybė ir jėga stumia žmones ir tautas prie didžiausių skriaudų ir neteisybių.

Ne jėga privalo spręsti apie tai, kas teisinga, ar neteisinga, bet Dievo įstatymai. Kaip galima išspręsti kas žmogui priklauso, jeigu mes nežinosime, kas yra žmogus, iš kur jis ateina ir

kur eina, kokia jo ateitis ir kokios pareigos. Tik išsprendus šiuos klausimus paaiškės, kokias teises jis gali turėti.

Be Dievo apreikštojo žodžio nieks dar neatsakė tinkamai iki šiai dienai kas yra žmogus, iš kur jis ateina ir kur eina, todel nieks be Dievo neišsprendė ir neišspręs teisingumo klausimus. Nors pasaulis pilnas yra teismų, tačiau žmogaus širdis laukia dar vieno dieviškojo teismo, kuriame bus teisiami ir patys teisieji: „Kuomet atgausiu laiką, aš teisiu jūsų teisingumus'' (Ps. 74. 3.)

Kristus yra aukščiausias viso pasaulio teisėjas, jis yra teisingumo karalius. „Tėvas nieko neteisia, bet visą teismą atidavė Sūnui, kad visi gerbtų Sūnų, kaip gerbia Tėvą.'' (Jono 5, 22, 23.)

Kiekviena karalystė turi savo konstituciją, turi ją Kristaus karalystė, turi ją šetono karalystė. Kristaus ka-

ralystės konstitucija yra tai palaiminimai, kuriuos Kristus tiekė, sakydamas pamokslą ant kalno: „Palaiminti beturčiai dvasioje, palaiminti ramūs, kurie verkia, kurie alksta ir trokšta teisybės, gailestingieji, tyrios širdies, ramybę darantieji.'' (Mato 5.)

Šetonas turi savo konstituciją, kurią sudaro septynios didžiosios nuodėmės: puikybė, godulystė, paleistuvystė, apsiryjimas, girtybė, pyktis, pavydas, tingėjimas.

Darydami intronizaciją privalome gyventi sulig Kristaus konstitucija, o varyti lauk iš mūsų širdžių ir namų šetono konstituciją. Lavinsimės nusižeminime, duosnume, atiduosime Dievui, kas Dievui priklauso, o ciesoriui, kas priklauso ciesoriui, branginsime skaistybę, blaivybę, laikysime Bažnyčios pasninkus, užsilaikysime kantrybėje, arti-

mo meilėje, mylėsime darbštumą ir netingėsime Dievui tarnaut.

Taip darysime, taip mums Dieve padėk!

6. Meilė.

Kristaus karalystė yra meilės karalystė. Meilė buvo žinoma žmonėms seniai, visais amžiais buvo vartojamas tas žodis, bet žmonės seniai jau buvo užmiršę ką ir kokioje tvarkoje reikia mylėti. Meilei sugedus, sugedo ir žmonės, nes nė vienas daiktas negadina ir netaiso žmogaus kaip meilė. Šv. Augustinas didelis žmogaus širdies žinovas sako: „Pasakyk man, žmogau, ką tu myli, o aš tau pasakysiu, kas tu esi. Jeigu tu myli Dievą, tu esi Dievas, jeigu tu myli žemę, tu esi žemė.'' Reiškia, jeigu tu myli Dievą, tu myli vis-

ką, kas yra aukšta, šventa, kilnu, tuomet tu pats esi kilnus, šviesus ir šventas.

Jeigu gi tu myli žemę, tu myli viską, kas yra tamsu, juoda ir purvina, tuomet tu pats esi juodas, tamsus ir purvinas. Mintimis mes galime žinot viską, tai tas nepakenks mums, bet kuomet tik įmsime kokį daiktą mylėti, pasidarysime panašūs į tą daiktą. Pamylėjęs degtinę, tampa girtuokliu, pamylėjęs paleistuvystę, tampa paleistuviu, pamylėjęs vagystę, žmogžudystę, tampa vagim, žmogžudžiu ir t.t. Dievas žino visas žmonių nuodėmes, tai jam tas žinojimas nekenkia, nes jis jų nemyli. Kunigai klausydami išpažinčių, sužino apie žmonių nuodėmes, bet nesusitepa jomis, nes jų nemyli. Vienu žodžiu žmogaus gerumas, ar blogumas priklauso nuo jo meilės.

Iki Kristui žmonės nežinojo tikrosios meilės, todel ir jų širdys ir jų gyvenimas buvo nežmoniškas.

Prisižiūrėkime arčiau kokios tos širdys buvo ir kaip Viešpats Jėzus meilės karalius atitaisė jas.

1. Žmonės neturėjo tikros Dievo meilės, jie bijojo Dievo ir savo dievaičių, drebėjo prieš juos, kaip kiekvienas dreba prieš gamtos galybes, prieš perkūnijas, audras, pavandenis, bet nemylі jų, ginasi ir slapstosi nuo jų. Patys žydai nors ir tikėjo į vieną Dievą, bet nedrįso vadinti jį tėvu, vadino Viešpačiu. Viešpats Jėzus išmokino žmones mylėt Dievą, vadinti jį savo geriausiu Tėvu, liepė melstis: „Tėve mūsų, kuris esi danguje.''

2. Kūdikis taip. pat nebuvo mylimas. Užgimus kūdikiui atnešdavo jį prie tėvo kojų ir padėdavo. Jeigu tė-

vas prisiėmė ir liepė augyt, tai buvo auginamas, jeigu ne, tai nužudydavo, kaip šiandien žudoma nereikalingus katukus, ar šuniukus. Nieks neužtarė tų kūdikių, niekas jų nesigailėjo, — ką tėvai norėjo, tai galėjo padaryt su savo kūdikiais, nes jie skaitėsi pilna tėvų savastis.

Viešpats Jėzus, pats tapdamas vaikeliu, išmokino žmones vaikelio meilės, įsakė leisti vaikelius prie Viešpaties Jėzaus, o nedrausti; uždraudė netik žudyti, bet ir nors mažiausią duoti papiktinimą. Nuo tų laikų išnyko tarp Kristaus pasekėjų vaikelių žudymai, tuojau po užgimimui buvo krikštijami, o tėvams jų mirus buvo imami į kitas šeimas ir auginami. Paskui pradėta ir našlaitnamiai statyti.

3. Ligoniams ir vargšams Kristus atnešė globą. Ligoniai neturėjo užuo-

jautos, ligoninių nebuvo kaip šiandien. Kas turėjo artimą sau žmogų pagelbėti ligoje, tas buvo laimingas, kiti buvo apleisti, pamesti šalia kelių, kad kas, praeidamas, kaip šuneliui numestų duonos kasnį, bet dažnai ir to trūko.

Kristus išdėstė, kad ligonis ir vargšas, tai jis pats, kas bus padaryta ligoniui, tai jam pačiam padaryta. Nuo tų laikų prasidėjo ligoninių statymai, o karaliai ir karalienės laikė sau už garbę patarnauti ligoniams, nes ligonis, tai Kristus sergąs. Katalikiški karaliai, popiežiai ir vyskupai ir šiandien didžiajam ketverge plauja vargšams kojas, kaip Kristus plovė apaštalams.

4. Vergams Kristus atnešė žmoniškumą ir paliuosavimą. Iki Kristui vergai neturėjo žmogaus teisių, juos pirkdavo ir parduodavo, kaip gyvulius, o

nusipirkęs galėjo daryti su juo ką norėjo; galėjo nužudyt, galėjo plėšriems žvėrims atiduoti, — viskas buvo leistina. Kristus sugrąžino vergams žmogaus teises, o kuomet užaugo jo pasėtoji artimo meilės sėkla, panaikino visiškai vergiją.

5. Nusidėjėliams Kristus atnešė dovanojimą ir išganymo viltį. Kristus patsai dovanojo nuodėmes Magdalenai, Petrui, latrui ant kryžiaus, jis paliko apaštalams valdžią atleisti nuodėmes jo vardu. Iki Kristui nieks neturėjo tokios valdžios ir žmogus įpuolęs į nuodėmes, turėjo nustoti ir išganymo vilties.

Šiandien ateini išpažinties ne kad tave surišę mestų į kalėjimą, bet kad tave paliuosuotų, kad atrištų tuos pančius, kuriais surišai save, nusidėdamas.

6. Kristus išmokino mylėti ir neprie-

telius. Iki Kristui viešpatavo taisyklė: dantis už dantį, akis už akį, gyvybė už gyvybę, — žodžiu, griežčiausias kerštas. Kristus liepė gerai daryti tiems, kurie mums daro blogai, kad būtumėm dangaus Tėvo vaikeliai, kuris siunčia lietų geriems ir blogiems ir liepia saulei šviesti teisingiems ir neteisingiems. O ko Kristus mokė kitus, tai pildė patsai. Ant kryžiaus kybodamas, nešaukė Dievo bausmės kryžiuotojams, bet Dievo pasigailėjimo ir dovanojimo: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro.'' Nuo tų laikų katalikų Bažnyčia, Kristaus pavyzdžiu eidama, meldžiasi už savo priešus ir prašo jiems šv. Dvasios ir tikro atsivertimo.

7. Iš Kristaus mokslo kilo ir tarptautinė meilė.

Žydai labai nekentė kitų tautų; jie manė, kad visos tautos yra Dievo pa-

smerktos ir atmestos, o būsimas Mesijas gelbėsiąs vienus žydus. Kristus priešingai jų nusistatymui ir laukimui liepė skelbti Evangeliją visam pasauliui, liepė krikštyti visas tautas, nes visoms tautoms atnešė išganymą.

Kristus, mokydamas žmones meilės, išpildė, ką pranašas Ezekielius 11. 19 buvo apie jį pasakę: „Aš atimsiu jiems akmeninę širdį, o suteiksiu širdį iš raumenų, ir būsiu aš jiems tėvas, o jie bus mano vaikeliai.''

Kuomet žmonės neteks Kristaus meilės, neteks ir tos minkštos iš raumenų širdies, susiieškos vėl sau akmeninę širdį ir pradės daryti tuos žiaurumo darbus, kuriuos Kristus buvo panaikinęs.

Intronizaciją padarę, lavinsimės gailestinguos darbuos: alkaną penėsime, trokštantį girdysime, nuogą rėdysime,

pakelevingam duosime nakvynę, slauginsime ligonį, rūpinsimės belaisviais, laidosime numirėlius krikščioniškai su maldomis, o ne pagoniškai — su vainikais. Nemokantį mokinsime, prisidėsime prie misijų palaikymo pagonų kraštuose, klystantį įspėsime, abejojančiam duosime gerą patarimą, raminsime nuliudusius, kantriai kęsime skausmus, dovanosime skriaudas, melsimės už gyvus ir mirusius.

Taip darysime, taip mums Dieve padėk!

7. Ramybė.

Pamatę upėje sukurius ir vandens virimą, tuojau darome išvadą, kad upės dugnas yra nelygus, kad ten esama akmenų, kurie neleidžia vandeniui ramiai tekėti. Vanduo, atsimušęs į ak-

menis, šoka atgal ir ieško kitos vietos plaukti tolyn, tuo būdu ir susidaro sūkuriai.

Žmogaus gyvenimas — tai upė. Tos upės vandenį sudaro įvairūs įspūdžiai, mintys, troškimai ir siekimai, jie plaukia per žmogaus galvą ir širdį tarsi vanduo upės vagoje; kasdien naujos mintys, nauji troškimai, nauji siekimai, keičiasi kas minuta kai upės vanduo. Akmenys čionai bus griežti ir tvirti žmogaus prisirišimai ir nusistatymai, į kuriuos vanduo atsimušdamas ir sudaro sūkurį, kuris žmogaus širdy pasireiškia neramumo pavidale. Pav. žmogus yra prisirišęs prie savo gyvybės, turto, garbės, prie asmens, prie darbo vietos, pamėgęs girtybę, paleistuvystę, ar kitą kokį ištvirkimą; jis pajus tuojau savo viduje neramumą, kaip tik pamatys, kad jo numylėtiems dalykams

gresia pavojus, kad jis jų gali netekti. Juo didesnis yra prisirišimas prie kokio nors daikto, juo didesnis kyla neramumas ir skausmas tam daiktui sprūstant iš rankų.

Norint turėti pilną ramybę, reikia savo širdį paliuosuot nuo žūvančių daiktų, o pririšt ją prie daiktų, kurie nežūva ir kurių nieks negali mums atimti, o toks daiktas yra tik vienas Dievas su visomis priemonėmis, kurios veda prie Dievo. Tik šioje šviesoje suprasime, kodel šventųjų sielose viešpatauja ramybė, o šio pasaulio sūnų širdyse siaučia baisiausios audros.

Kam teko matyt pirmųjų amžių krikščionių kapinės, katakumbomis vadinamos, tas galėjo pastebėti didelę ramybės dvasią, kuri ten viešpatauja ir kuri kvepia iš kiekvieno parašo. Nors jiems teko pergyventi dideles aud-

ras, persekiojimus, iškentėti visus kentėjimus, kokius žmogaus pagedusi ranka gali užduoti, tačiau ramybės nenustojo, nes nieks negalėjo jiems atimti Dievo.

Kristus prisikėlęs iš numirusių sveikino apaštalus ramybės žodžiais: „Ramybė jums,'' liepė net nesibijoti tų, kurie juos užmušinės, nes paskui jau nebeturės ką daryti.

Kristus kviečia pas jį ateiti ieškoti ramybės: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o aš jums palengvinsiu.'' Mato 11. 28.

Padarę tad intronizaciją, ir eisime ieškoti suraminimo mūsų varguose ir nelaimėse ne kur kitur, o tik prie Kristaus, prie jo altoriaus, prie kryžiaus, kuris, nors šio pasaulio pagonims yra kvailystė, žydams papiktinimas, tačiau

tikintiesiems ir išrinktiesiems — Dievo galybė ir išmintis.

Visus gyvenimo reikalus pasistengsime nušviesti tikėjimo šviesa ir sulig tos šviesos nurodymais stengsimės juos įvertinti, branginsim tai, ką tikėjimas brangina, o niekais laikysime, ką tikėjimas niekais laiko.

Taip darysime, taip mums Dieve padėk.

Intronizacija šeimose.

Tinkamiausia intronizacijai vieta — tai katalikiškoji šeima. Šv. Tėvas Benediktas XV pastebi savo laiške kunigui Matheo, kuris pradėjo platinti intronizacijos darbą, kad nėra tinkamesnio daikto šiems laikams, kaip sumanymas daryti intronizaciją katalikiškose šeimose ir prideda priežastį.

Visuomenių tvarkytojai, arba geriau sakant visuomenių ardytojai nori užtrinti žmonių širdyse visus krikščioniškosios doros pėdsakus ir privesti žmoniją prie pagoniškos pasaulėžiūros. Kadangi šeimoje kaip kokiam branduolyje glūdi civilės visuomenės dėsniai, todel šeimai iširus, turės iširti ir visuomenės, turės išnykti tai, ką Bažnyčia su tokiu rūpestingumu ir per tiek

amžių yra pasėjusi ir išauginusi žmonių širdyse.

Siekiant šeimos išardymo, jie įveda divorsus, verčia vaikus lankyti valstybines mokyklas, atitolusias nuo tikėjimo, naikina tėvų autoritetą-orumą, platina biauriausią mokslą apseiti šeimose be vaikų, teršia tuo būdu dieviškąją moterystės įstaigą, biaurina moterystės šventumą.

Šeima yra kaip tas šiltdaržis, kuriame auga gražūs žolynai žiemos metu. Jeigu šiltdaržis tvarkoje, jis išaugins gražiausias gėles. Bet išdaužinkime jam stiklus, kurie dengia gėles nuo šalčio, o sunaikinsime ir visus jame esančius žolynus. Taip ir su šeima. Jeigu ji šventa, ji išduos šventų žmonių, bet jeigu ji iširus, pagedus, tuomet jos išaugintieji žmonės bus tinkami tik kalėjimui ir pragarui. Suprasime, kodel

šv. Povylas sako, kad moterystė didelis yra sakramentas Kristuje ir Bažnyčioje. Suprasime taippat, kodel pragaras deda pastangų, kad tą šeimą suardytų. Suprasime ir tai, kodėl šv. Tėvas taip pageidauja, kad intronizacijos darbas ypatingu būdu būtų vedamas šeimose, kad jos atatiktų Viešpaties Jėzaus pageidavimus.

Kokie tie pageidavimai yra, gražiausia piešia šv. Povylas Efeziečiams. Štai jie: *„Moterys tebūna pasidavusios savo vyrams, kaip Viešpačiui; nes vyras moters galva, kaip Kristus yra Bažnyčios galva; jis to savo kūno Išganytojas. Bet kaip Bažnyčia yra pasidavus Kristui, taip ir moterys tebūna visame pasidavusios savo vyrams. Vyrai, mylėkite savo moteris, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir pats save davė už ją pašventintų, apvalydamas*

vandens plovimu, tarpininkaujant gyvenimo žodžiui, kad jis pats sau parodytų garbingą Bažnyčią, neturinčią sutepimo raukšlės, ar ko kita panašaus, bet kad ji būtų šventa ir nesutepta. Taip ir vyrai turi mylėti savo žmonas, kaip savo kūnus. Kas myli savo moterį, tas pats save myli. Nes niekas niekumet nelaikė savo kūno neapykantoje; bet peni jį ir globi, kaip ir Kristus Bažnyčią. Nes mes esame jo kūno nariai, iš jo kūno ir iš jo kaulų. Todel žmogus paliks savo tėvą ir motiną ir laikysis savo moters, ir du bus vienas kūnas. Ta paslaptis didelė; aš sakau apie Kristų ir Bažnyčią. Taigi, ir jūs visi ir kiekvienas tegul myli savo moterį, kaip pats save, moteris-gi tegul bijo savo vyro.

Vaikai, klausykite savo gimdytojų Viešpatyje; nes tai teisinga. Gerbk sa-

vo tėvą ir motiną, tai yra pirmasis įsakymas su pažadėjimu: kad tau būtų gera ir kad ilgai gyventumei žemėje. Ir jūs tėvai neerzinkite savo vaikų, bet auklėkite juos drausme ir Viešpaties perspėjime. Efez. 5. 22-33; 6. 1-4.

Viešpaties Jėzaus pažadėjimas.

Viešpats Jėzus davė pažadėjimą šv. Margaritai laiminti tiems namams, kuriuose bus išstatytas jo širdies paveikslas: 1. Aš atnešiu ramybę į jų šeimas. 2. Aš palaiminsiu namams, kuriuose bus viešai laikomas ir garbinamas mano Širdies paveikslas.

INTRONIZACIJOS APEIGOS.

BENDROSIOS PASTABOS.

1. Pageidaujama turėti parapijoje tų šeimų sąrašą, kuriose buvo padaryta intronizacija.

2. Kas metai skirtoje dienoje, gali būti pav. V. Jėzaus Širdies šventėje, padaryti bendrą visų tos rūšies šeimų šv. komuniją, atnaujinant kartu pasiaukojimo aktą.

3. Bendros visos šeimos maldos bent kas vakaras prieš V. Jėzaus Širdies paveikslą.

4. Branginti ir tinkamai paminėti pirmą kiekvieno mėnesio pėtnyčią.

5. Eiti dažnai prie šv. Komunijos.

6. Branginti Švč. Širdies mėnesį.

7. Visa šeima renkasi ir meldžiasi prieš V. Jėzaus Širdies paveikslą ypatingai šiais atvėjais:

a. Tėvų vardinėse, b. krikštynose, c. vestuvėse, d. laidotuvėse, e. prieš kelionę, f. svarbiuose visai šeimai atsitikimuose.

INTRONIZACIJA ŠEIMOJE.

1. Visa šeima renkasi kambaryje, kuriame daroma intronizacija.

2. Kunigas šventina paveikslą:

V. Adiutorium nostrum in nomine Domini.
R. Qui fecit coelum et terram.

V. Dominus vobiscum.
R. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

Omnipotens sempiterne Deus, qui sanctorum tuorum imagines pingi non reprobas, ut quoties illos oculis corporis intuemur, toties eorum actus et sanctitatem ad imitandum memoriae oculis meditemur: hanc, quaesumus, imaginem in honorem et memoriam Sacratissimi Cordis Unigeniti Filii tui Domini nostri Jesu Christi adoptatam bene ✝ dicere, et sancti ✝ ficare digneris: et praesta; ut quicumque coram illam Cor Sacratissimi unigeniti Filii tui suppliciter colere et honorare studuerit, illius meritis et obtentu a te gratiam in praesenti, et aeternam gloriam obtineat in futurum. Per eundem Christum, Dominum nostrum. R. Amen.

(Ultimo aspergat aqua benedicta).

3. Visi kalba

APAŠTALŲ TIKYBOS IŠPAŽINIMĄ:

1) Tikiu į Dievą Tēvą visagalį, dangaus ir žemēs Sutvērēją;
2) Ir į Jēzų Kristų, vienatinį Jo Sūnų, mūsų Viešpatį;
3) Kursai prasidējo iš Šventosios Dvasios, gimē iš Panos Marijos;
4) Kentējo prie Pontijaus Piloto, buvo prikaltas prie Kryžiaus, numiręs ir palaidotas;
5) Nužengē į pragarus, trečiąją dieną kēlēsi iš numirusių;
6) Įžengē į dangų, sēdi dešinēje Dievo Tēvo visagalio;
7) Iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti.
8) Tikiu į Šventąją Dvasią;
9) Šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą;
10) Nuodēmių atleidimą;
11) Kūno iš numirusių atsikēlimą
12) Ir amžinąjį gyvenimą. Amen.

4. Kunigas trumpai paaiškina, ko Viešpats Jēzus laukia nuo šeimos, kuri jam pasišvenčia.

5. Kalbama Pasiaukojimo Aktas.

Viešpatie Jėzau, teikis aplankyti šią pastogę kartu su tavo Švenčiausia Motina ir išliek ant laimingų jos gyventojų malones, kurias tu pažadėjai šeimoms, pasišventusioms tavo dieviškąjai Širdžiai. Pasaulio Išganytojau, apsireikšdamas tavo tarnaitei šv. Marijai Margaritai, tu patsai pareikalavai neapsakomo gailestingumo tikslais, kad būtų išreikštas iškilmingas visuotinos meilės pagerbimas tavo dieviškąjai Širdžiai, kuri taip yra numylėjusi žmones, ir kuri yra taip mažai mylima. Ši šeima skubinasi atsiliepti į tavo šaukimą ir, norėdama atlyginti už apsileidimą ir atkritimą tiek daug sielų, ji susiriinko apšaukti tave, o dieviškoji Širdie, savo maloningu Viešpačiu ir tau ant visados paaukoti savo džiaugsmus, darbus, nuliūdimus, dabartį ir ateitį to židinio, kuris nenori priklausyti niekam daugiau kaip tik Tau.

Palaimink visus tuos, kurie esame čia susirinkę, palaimink lygiai ir tuos, kuriuos, aukščiausiąjai valiai leidžiant, mirtis yra mums atėmusi; palaimink nepribuvusius; teikis, o Jėzau, Panelės Marijos vardan, mes meldžiame, o Širdie meilės pilnoji, įsteigti šituose namuose meilės karalystę. Išliek ant visų narių tikėjimo, šventumo ir nekaltumo dvasią. Būk vienintėlis tų sielų Valdovas; atitrauk jas nuo pasaulio ir visų jo kvailų tuštybių. Atidaryk joms, Viešpatie, garbingą tavo gailestingosios ši dies žaizdą saugok jas tenai, kaipo išganymo arkoje, nes jos yra tavosios iki amžinam gyvenimui. Amen.

6. VIEŠPATIES MALDA.

Tēve mūsų, kurs esi danguje!
1. Teesie šventas Tavo Vardas;
2. Teateinie Tavo karalystē;
3. Teesie Tavo valia, kaip danguje, taip ir ant žemēs.
4. Kasdienēs mūsų duonos duok mums šiandien.
5. Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams;
6. Ir nevesk mus į pagundą,
7. Bet gelbēk mus nuo pikta. Amen.

ANGELO PASVEIKINIMAS.

Sveika Marija, malonēs pilnoji! Viešpats su Tavimi. Tu pagirta tarp moterų ir pagirtas Tavo įsčios vaisius Jēzus.

Šventoji Marija, Dievo Motina, melsk už mus nusidējēlius dabar ir mūsų mirties valandoje. Amen.

7. Paveikslas yra statomas numatytoje vietoje.

8. Visi klaupia ir kalba maldą.

Malda.

Garbė teesie švenčiausiąjai Jėzaus Širdžiai už nepabaigtą gailestingumą, kurį teikėsi parodyt laimingiems šio židinio tarnams išrenkant juos iš tūkstančių tarpo, kaip meilės paveldėjimą ir atpildo šventyklą, kurioje bus atlyginami žmonių nedėkingumai.

Viešpatie Jėzau, kaip neverta šioji Tavo avydės dalelė Tave turėti, taip nepaprastos garbės matyti Tave pirmininkaujant mūsų šeimai. Kaip ji Tave garbina tylomis ir džiaugiasi matydama tave dalyvaujantį po ta pačia pastoge nuovargiuose, rūpesčiuose ir nekaltuose džiaugsmuose tavo vaikelių! Mes neverti, tiesa, kad įeitumei po tąja nužeminta pastoge, tačiau tu esi jau ištaręs vieną žodį, kuriame pasireiškė tavo Švenčiausios Širdies grožis ir mūs sielos, kurios Tavęs trokšta, rado Tavo šono žaizdoje, o geras Jėzau, gyvojo vandens, kuris trykšta į amžiną gyvenimą.

Taip tat su gailestimi ir pasitikėjimu mes ateiname tau atsiduoti, kuris esi nepajudinamoji gyvybė. Pasiliki su mumis, o Širdie tris kart šventa. nes mes jaučiame nepergalimo reikalo Tave mylėti ir kitus prie tos meilės raginti, Tu, kursai esi krūmas degąs, kuris turi uždegti visą pasaulį, kad jį apvalytumei. O taip, kad šitie namai būtų Tau prieglauda taip maloni, kaip anoji Betanijoje, kad galėtumei, rasti sau poilsio Tave mylinčiųjų sielų draugijoje, kurios pasirinko geriausią dalį laimingą Tavo Širdies artumą. Tebūnie, Myliausias Išganytojau, toji prieglauda nors prasta, bet svetinga Tavo Egiptan ištrėmimo metu, kuriuo Tave kankina Tavo neprieteliai.

Ateik, Viešpatie Jėzau, ateik, nes čionai, kaip ir Nazarete yra mylima švenčiausioji panelė Marija, toji maloniausioji motina, kurią Tu patsai mums esi davęs. O ištikimiausias prieteliau, jeigu Tu būtumei buvęs čionai liūdnose skausmų ir gedulos valandose,

mūsų ašaros gal būtų buvusios ne taip karčios, gal mes būtumėm pajutę gydantį balsamą tose slaptose žaizdose, kurias Tu tik vienas žinai; ateik, nes gal jau artinasi mums sielvartingas skausmų vakaras, kuris užbaigs greit bėgančią mūsų jaunystos ir mūsų svajonių dieną.

Pasilik su mumis, nes jau vėlu, o suktas pasaulis nori mus apipinti savo reikalų šešėliais, kuomet mes norime susirišti vien su Tavim, nes Tu vienas esi kelias, tiesa ir gyvybė. Leisk, o Jėzau, išgirski praeito laiko žodžius. Reikia, kad šiandien aš turėčiau vaišes šiuose namuose.

Taip, Viešpatie, įsikūrk sau čionai gyvenimą, kad mes gyventumėm Tavo meile ir Tavo draugystėje, mes, kurie apšaukiame Tave savo karalium, nes kito nenorime, o tik Tave. Tebūnie mylima, laiminama ir garbinama per amžius Jėzaus triumfuojanti Širdis!

Teateinie mums jo karalystė. Amen.

9. PABAIGOJE KALBAMA.

Sveika Karalienē

Švenčiausios Panelės Nekaltos Širdies Pagerbimui.

Sveika Karaliene, gailestingumo Motina, mūsų gyvybe, saldybe ir viltie, sveika.

Tavęs šaukiamės ištremtieji Ievos vaikai.

Tavęs dūsaujame, vaitodami ir verkdami šioje ašarų pakalnėj.

Taigi tat, Užtarytoja mūsų, gailestingąsias savo akis į mus atkreipki.

Ir Jėzų, pagirtą savo įsčios vaisių, mums po šio ištrėmimo parodyk.

O meilingoji, o maloningoji, o saldžiausioji Pana Marija!

Švenčiausia Jėzaus Širdie, Pasigailėk mūsų. (Tris kart).

Nekaltoji Marijos Širdie, Melski už mus.

Šventasai Juozapai, Melski už mus.
Šventoji Margarita — Marija, Melski už mus.

10. KUNIGAS LAIMINA.

Benedictio Dei Omnipotentis † Patris et † Filii et † Spiritus Sancti descendat super vos et maneat semper. Amen.

A t l a i d a i .

1-o. Atlaidas 7 metų ir 7 gavėnių visiems šeimos nariams, kurie bent gailestį padarę dievobaimingai dalyvaus intronizacijos iškilmėse šeimoje.

2-o. Visuotinas atlaidas tiems patiems, jeigu atlikę išpažintį ir priėmę šv. Komuniją, aplankys bažnyčią, arba viešą koplyčią, kurioje melsis šv. Tėvo mintimi.

3-o. Atlaidas 300 dienų tiems patiems, jeigu metinėse sukaktuvėse atnaujins pasiaukavimo aktą prieš Švenčiausios Širdies paveikslą.

Maldos Apaštalystē.

Pirmojo Penktadienio arba kitų dienų vakare.

(Jei "Šventoji Valanda" yra sykiu laikoma su Apašatlystēs Pamaldomis, tai daroma Švenčiausiojo Sakramento išstatymas pradžioje, kitaip išstatymas esti abelną Intenciją atkalbējus).

Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus **ir** Šventosios Dvasios.

V. Jėzau ramus ir nužemintos širdies;

R. Padaryk mūsų širdį panašią į Tavo Širdį.

V. Saldžiausioji Jėzaus Širdie, Tavęs meldžiame;

R. **Duok, kad kaskart daugiau** Tave mylėtume.

M e l s k i m ė s .

Meldžiame Tavęs, Viešpatie, Tegul Tavo Šventoji Dvasia uždega mūsų širdyse tą ugnį, kurią mūsų Viešpats Jėzus Kristus atėjo išleisti ant žemės ir taip karštai troško ją degančią regėti.

R. Amen.
V. Ateik Karalystė Tavo.
R. Ateik Karalystė Tavo.

M e l s k i m ė s .

Viešpatie Jėzau Kristau, kuris prižadėjai, jog jei kur nors bus du arba trys Tavo vardan susirinkę ir Tu ten būsi jųjų tarpe, pažvelgk su užuojauta ir pasigailėjimu ir meile į mus, kurie dabar, Tavo akyvaizdoje, nužemintomis širdimis susirinkę, garbiname Tavo Švenčiausiąją Širdį, trokšdami, idant visi ją pažintų ir mylėtų. Ateik, Saldžiausias Jėzau, į mūsų tarpą ir pripildyk mūsų širdis Tavo palaiminimu

ir Tavo meile jas uždegk. Amen.

V. Saldžiausioji Jėzaus Širdie, būk mano meile.

R. Saldžiausioji Marijos Širdie, būk mano **išganymu.**

Čia kalbama Saldž. Jēzaus Širdies Litanija; primenama Ypatingoji Intencija ir atkalbama: Tēve mūsų, dešimtis Sveika Marija ir Garbē būk Dievui Tēvui.

Švenčiausios Jēzaus Širdies Litanija.

Kyrie eleison,
Christe eleison,
Kyrie eleison,
Kristau, išgirsk mus,
Kristau, išklausyk mus,
Tėve, Dangaus Dieve,
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau Dieve,
Šventoji Dvasia Dieve,
Šventoji Trejybe. vienas Dieve,
Jėaus Širdie, Panos Motinos įsčioje Šventosios Dvasios sutvertoji,

} Pasigailėk mūsų

Jėzaus Širdie, su Dievo Žodžiu esmingai sujungtoji,
Jėzaus Širdie, begalinės didybės,
Jėzaus Širdie, šventoji Dievo bažnyčia,
Jėzaus Širdie, Aukščiausiojo buste,
Jėzaus Širdie, Dievo namai ir dangaus vartai,
Jėzaus Širdie, meilės degamasis ugniakure,
Jėzaus Širdie, teisybės ir meilės buveine,
Jėzaus Širdie, gerumo ir meilės pilnoji,
Jėzaus Širdie, visų dorybių gelme,
Jėzaus Širdie, visokios garbės verčiausioji,
Jėzaus Širdie, visų širdžių karaliau ir vadove,
Jėzaus Širdie, kurioje visos yra išminties ir mokslo brangenybės.
Jėzaus Širdie, kurioje gyvena visa dievybės pilnuma,
Jėzaus Širdie, kurią Tėvas didžiai pamėgo,

Pasigailėk mūsų

Jėzaus Širdie, iš kurios gausumo visi mes ėmėme,
Jėzaus Širdie, amžinos tėvynės troškime,
Jėzaus Širdie, kantrioji ir gailestingoji,
Jėzaus Širdie, duosniausioji visiems, kurie Tavęs šaukiasi,
Jėzaus Širdie, gyvybės ir Šventumo šaltini,
Jėzaus Širdie, mūsų nuodėmių atleidimo išmeldėja,
Jėzaus Širdie, išniekinimo pripildytoji,
Jėzaus Širdie, del mūsų nedorybių suspaustoji,
Jėzaus Širdie, lig mirties paklusnioji,
Jėzaus Širdie, durtuvu pervertoji,
Jėzaus Širdie, visos paguodos šaltini,
Jėzaus Širdie, mūsų gyvenime ir atsikėlime,
Jėzaus Širdie, mūsų ramume ir sutaikyme,

Pasigailėk mūsų

Jėzaus Širdie, nuodėmių auka,
Jėzaus Širdie, Tavyje viltį turinčiųjų išganyme,
Jėzaus Širdie, tavyje mirštančiųjų viltie,
Jėzaus Širdie, visų šventųjų pasigėrėjime,
} Pasigailėk mūsų.

Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, atleisk mums Viešpatie.
Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, Išklausyk mus, Viešpatie.
Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų.

V. Jėzau romusis ir nuolankiaširdi.
R. Padaryk mūsų širdį panašią į Savo Širdį.

Melskimės.

Visagalis amžinasis Dieve, žvilgterėk į mylimiausiojo savo Sūnaus Širdį, jos garbinimus ir atlyginimus, kuriuos Jis Tau už nusidėjimus yra padaręs ir, prašomas pasigailėti, atleisk ir dovanok

jiems to paties Savo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu, kuris su Tavimi gyvena ir viešpatauja Šventosios Dvasios vienybėje, Dievas, per amžių amžius. Amen.

Ypatingųjų Intencijų malda.

Meldžiame Tavęs, Viešpatie, teikis maloningai išklausyti maldų, visose tose intencijose, kurias pamaldūs mūsų Apaštalystės nariai, šiame mėnesyje, buvo padarę. Jie, savo širdžių grynume, aukščiau stato Tavo garbės platinimą už savo reikalus ir jie daugiau meldžiasi už Tavo Karalystės išaukštinimą, nei kaip savo pačių labą. Tečiau, Viešpatie, mes gerai žinome, jogei Tu esi be galo turtingas ir duosnume nepalyginamas. Todel meldžiame, pažvelgk maloningai į šituos maldavimus, kurie yra troškimais tų, kurie Tavo garbę aukščiau už viską stato. Tu matai visų širdis ir kiekvieno žinai reikalus. Suteik tat, gailestingiausias Tėve, greitą

ir malonų atsakymą į kiekvieną mūsų maldą, kurią Tau, per Tavo dieviškojo Sūnaus Saldžiausią Širdį siunčiame.

(Pirmuose Penktadieniuose esti paaiškinama Abelnoji mēnesio Intencija).

Bendrosios Intencijos malda.

Visagalis ir amžinasis Dieve, tikrai didelė yra ta garbė, kurią Tu Maldos Apaštalystei suteiki, nes kiekvieną mėnesį, pati Šv. Bažnyčia, kokį nors Saldžiausios Širdies ypatingą reikalą mūsų uolumui paveda. Nedaleisk, Viešpatie, kad mes būtume atšalę tos myliniausios Širdies reikaluose, del kurių Tu teikeisi mūsų maldų pareikalauti Tu pats išmokyk mus karštai melstis ir išklausyk prašymo, kurį vienybėje su visais pasaulyje mūsų nariais, Tau siunčiame.

O Jėzau, per Nekalčiausią Marijos Širdį, aukoju Tau šios dienos mano maldas, darbus ir kentėjimus visoms Tavo Saldžiausios Širdies intencijoms, vie-

nybėje su Šventa Mišių auka visame pasaulyje, visų mūsų narių intencijoms ir ypatingai (čia reikia paminėti mėnesio inteneiją).

Pasiaukojimas Šv. Jēzaus Širdžiai.

Mieliausias Jėzau, žmonių giminės Atpirkėjau, pažvelgk į mus nuolankiai puolusius ant kelių prieš Tavo altorių. Mes esame Tavo ir Tavo būti norime. Štai šiandien kiekvienas mūsų noromis atsiduoda Tavo Švenčiausiąjai Širdžiai, idant dar tvirčiau galėtume su Tavimi susivienyti. Daugybė žmonių niekad nėra Tavęs pažinę, daugybė, niekindami Tavo įsakymus, yra Tavęs išsižadėję. Gailestingasis Jėzau pasigailėk vienų ir antrų ir visus patrauk prie savo Švenčiausios Širdies. Būki, Viešpatie, Karalius ne vien tikinčiųjų, kurie niekad nėra nuo Tavęs atsitraukę, bet ir tų sūnų palaidūnų, kurie yra Tave aplei-

dę: padėk jiems veikiai grįžti į Tavo namus, idant nežūtų iš vargo ir bado. Būki Karalius tų, kurie arba klaidingu mokslu yra apvilti arba atskilę del nesantaikos; pašauk juos į tikrą tiesą ir tikėjimo vienybę, idant veikiai įvyktų viena avija ir vienas ganytojas. Būki Karalius visų tų, kurie ligšiol klaidžioja stabmeldijos ar islamo tamsybėse ir teikis juos apšviesti ir atvesti į savo karalystę. Pagaliau savo gailestingomis akimis pažvelgk ir į tos tautos sūnūs, kuri taip ilgą laiką yra buvusi Tavo išrinktoji tauta. Tegul dabar atpirkimo ir gyvybės versmė ir ant jų teka, tasai Kraujas kurį jie kitados yra šaukęsi ant savęs. Saugok Viešpatie savo Bažnyčią ir suteik jai tikros laisvės; suteik visoms tautoms tvarkos ir ramybės; padaryk tai kad visoje žemėje nuo krašto ligi krašto skambėtų balsas: Garbė Dieviškąjai Širdžiai per kurią yra mums įvykęs išganymas: Jai garbė ir šlovė per amžius. Amen.

Atlyginimo Aktas.

Garbingiausioji Jėzaus Širdie, liepsnojanti mūsų meile ir mūsų išganymo uolumu deganti! O Širdie, giliai sujudinta mūsų vargu ir nelaime, į kurią mūsų nusidėjimai mus atvedė ir, Širdie nepabaigtai turtinga mielaširyste del išgydymo žaizdų mūsų dušios, šitai puolame į Tavo kojas išreikšdami gailestį, kuris pripildo mūsų širdis, dėlei atšalimo ir abejutiškumo, kuriuomi taip ilgai už nesuskaitytas malones Tau atsimokinėjome. Giliai atjaučiame tuos įžeidimus, kurių mes patys ir kiti savo nusidėjimais prieš Tave dasileido ir todėl atėjome padaryti šitą iškilmingą atlyginimą Tavo Švenčiausiam Majestotui.

Prižadame ateityje kas kart daugiau Tave mylėti ir garbinti Švenčiausiame Altoriaus Sakramente. Žadame šv. Mišių klausyti su didesniu dievotumu,

rūpestingiau prisirengti prie Šv. Komunijos ir po Komunijai karščiau padėkojimą atlikti.

Stengsimės, kiek galėdami, tą daryti, kad Švenčiausias Altoriaus Sakramentas būtų daugiau žinomas ir mylimas.

O Jėzau, Sakramente gyvenantis, būk mums tarpininkas prie Tavo Dangiškojo Tėvo. Pastiprink mus silpnus. Patvirtink mūsų pasiryžimus. Duok idant Tave kas kart daugiau mylėtume ir suteik malonę, idant gyvenime ir mirime niekas mus nuo Tavęs neatskirtų. Amen.

Prie Palaiminimo Švenčiausiuoju Sakramentu.

O Salutaris Hostia.

O Salutaris Hostia,
Quae coeli pandis ostium.
Bella premunt hostilia,
Da robur, fer auxilium.
Uni trinoque Domino
Sit sempiterna gloria,
Qui vitam sine termino
Nobis donet in patria. Amen.

Tantum ergo Sacramentum.

Tantum ergo Sacramentum
Veneremur cernui,
Et antiquum documentum
Novo cedat ritui;
Praestet fides suplementum
Sensuum defectui.

Genitori Genitoque
Laus et jubilatio,
Salus, honor, virtus quoque
Sit et benedictio;
Procedenti ab utroque
Compar sit laudatio. Amen.

V. Panem de coelo praestitisti eis. (T. P. Alleluia).
R. Omne delectamentum in se habentem. (T. P. Alleluia).

OREMUS.

Deus, qui nobis sub Sacramento mirabili, passionis tuae memoriam reliquisti: tribue quaesumus; ita nos Corporis et Sanguinis tui sacra misteria venerari, ut redemptionis tuae fructum in nobis jugiter sentiamus. Qui vivis et regnas in saecula saeculorum.
R. Amen.

Po palaiminimui kalbėk žemiau padėtus Dieviškuosius Palaiminimus!

Garbinkime Dievą!
Garbinkime Šventąjį Jo vardą!
Garbinkime Jėzų Kristų, tikrąjį Dievą ir tikrąjį žmogų!
Garbinkime Jėzaus Vardą!
Garbinkime Jo Švenčiausiąją Širdį!
Garbinkime Jėzų Švenčiausiame Altoriaus Sakramente!
Garbinkime Didžiąją ir Švenčiausiąją Dievo Motiną Mariją!
Garbinkime Šventąjį ir nekaltąjį Jos Prasidėjimą!
Garbinkime Marijos Panos ir Motinos Vardą!
Garbinkime Šv. Juozapą Jos Skaisčiausiąjį Sužiedotinį!
Garbinkime Dievą su Jo Angelais ir Šventaisiais!

Garbinkime Švenčiausiąjį Sakramentą, Jėzaus Kristaus mūsų Viešpaties tikrąjį kūną ir kraują. Dabar ir visados ir per amžius. Amen.

PRIEDAS

Šventasis Tėvas Pijus XI išleido gegužės 8 dieną 1928 m. iškilmingąjį savo raštą — encykliką, kuri prasideda "Miserentissimus Redemptor" t. y. Gailestingiausias Atpirkėjas, apie reikalą viešai atsiteisti švenčiausiai Jėzaus Širdžiai. Pamokinęs ir plačiai išaiškinęs visą reikalą, į pabaigą rašo: "Užtat nutariame ir įsakome, kad kasmet Švenčiausios Jėzaus Širdies šventėje... visose bažnyčiose, kaip platus pasaulis, tam pačiam mylimiausiam Mūsų Išganytojui, tais pačiais žodžiais, kurių pavyzdį prie šio Rašto pridedame, kad būtų iškilmingai kalbama atsiteisimo, arba atlyginimo malda, kuria būtų apiplautos mūsų visos kaltės ir aukščiausiojo Karaliaus bei mylimiausiojo Viešpaties Kristaus teisės pamintosios būtų atstatytos."

Atsiteisimo Malda.

Saldžiausiąsai Jėzau, kurio meilę apipilti žmonės nedėkingai už ją atsimoka didžiausiu užmiršimu, apsileidimu ir niekinimu, štai mes, puolę prieš Tavo altorių, trokštame ypatingu Tavęs garbinimu atlyginti taip nelemtą žmonių atšalimą ir tuos įžeidimus, kurių iš visur patiria Tavo meilingiausioji Širdis.

Tačiau atsiminę, kad ir mes kartais esame buvę tokie pat nedorėliai, ir už tai iš didžio gailesčio susigraudinę, pirmiausia meldžiame, kad mums būtum gailestingas; mes trokštame noromis atsiteisti ne tiktai už mūsų padarytąsias nedorybes, bet ir už tų, kurie, toli nuklydę nuo išganymo kelio, savo netikėjimo apakinti, arba visai nenori Tavęs pripažinti savo Ganytoju ir Vadu, arba, laužydami krikšto pasižadėjimus, yra metę maloniausiąjį Tavo įstatymo jungą.

Trokšdami atsiteisti už tas visas nedorybes, mes rūpinsimės atlyginti už kiekvieną jų skyrium: už gyvenimo ir elgesio nepadorumus ir begėdiškumus, už didelę daugybę nekaltoms širdims užstatytų žabangų, už keiksmus ir piktžodžiavimus, taikomus Tau ir Tavo Šventiesiems, už šmeižtus drabstomus į Tavo Vietininką ir visą kunigiją, už dieviškosios meilės Sakramento niekinimą ir jo įžeidimus baisiomis šventvagystėmis, pagaliau už viešus tautų nusikaltimus, užgaunančius Tavo įsteigtosios Bažnyčios teises ir valdžią.

Kaip gera būtų, kad tas nedorybes mes galėtume savo krauju nuplauti! Dabar gi, kad už įžeistą Dievo garbę atsiteistume, mes Tau duodame tą patį atlyginimą, kurį Tu kitados esi davęs Dievui Tėvui ant kryžiaus ir kurį kasdien atnaujini ant mūsų altorių. Prie to jungiame Švenčiausios Panos Motinos, visų Šventųjų ir teisių krikščionių atlyginimus ir nuoširdžiai pasižadame, už savo pereitojo gyvenimo ir kitų nuo-

dėmes ir už Tavo tos didžios meilės nepaisymą su Tavo malonės pagalba, kiek tik pajėgsime, atlyginti tvirtu tikėjimu, skaisčia dorove, tiksliu Evangelijos įsakymu, ypač meilės įsakymo, vykdymu; be to, pasižadame, kiek tik įstengsime, neprileisti, kad kas Tave įžeistų, ir, kiek tik išgalėsime, patraukti kuo daugiau žmonių, kad Tave išpažintų.

Priimk meldžiamas, maloningiausiąsai Jėzau, per Švenčiausiąją Paną Mariją Atitaisytoją, mūsų Tarpininkę, šio atlyginimo, einančio iš geros valios, duoklę ir savo didžia ištvermės malone padėk mums Tave ištikimai garbinti ir Tau ligi mirties tarnauti, idant pagaliau visi mes nueitume į Tėvynę, kur Tu, Dievas, su Tėvu ir Šventąja Dvasia gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.
